

РЕШЕНИЕ

№ 282

гр. гр. Хасково, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Христина З. Жисова

при участието на секретаря Антония Сл. Бузова
като разгледа докладваното от Христина З. Жисова Гражданско дело №
20235640101434 по описа за 2023 година

Предявени са при условията на първоначално пасивно субективно и последващо
обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл.26, ал.1 и ал.2 от Закона
за задълженията и договорите /ЗЗД/, вр. чл.22 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, вр.
чл.11, ал.1, т.10 ЗПК от Е. Л. К., ЕГН *****, с адрес: гр.*****, чрез адв. А. Д., член
на САК, личен № *****, съдебен адрес: гр.*****, против „Неткредит“ ООД,
ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар
Станчев“ (Литекс Тауър) № 3, ет.10 и „Кредит Гарант БГ“ ООД, ЕИК 203107568, със
седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар Станчев“ № 3, ет.11.

В срока за отговор е предявен насрещен иск от ответника, „Кредит Гарант БГ“ ООД,
ЕИК 203107568, с правно основание чл.211, ал.1 ГПК вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД и при условията
на евентуалност – иск с правно основание чл.59, ал.1 ЗЗД против Е. Л. К..

Ищцата твърди, че на ***** г. сключила с първия ответник "НЕТКРЕДИТ" ООД
договор за потребителски кредит № 202211010440100059, в съответствие със Закона за
предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР). Съгласно чл. 1 от Договора
кредиторът се задължавал да предостави на кредитополучателя потребителски кредит под
формата на заем в размер на 1 500,00 лева. Посочената сума представлявала главницата и
чистата стойност на кредита. Сумата се предоставяла на Кредитополучателя на датата на
сключване на настоящия договор, а при невъзможност - на следващия работен ден. Съгласно
чл. 1, ал. 2 от Договора кредитополучателят се задължавал при условията и сроковете на
този договор да върне предоставения кредит, както и да заплати уговорената лихва и

другите разходи по кредита, съгласно уговореното в договора. Съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора, предоставеният по този договор кредит представлявал потребителски кредит по смисъла на Закона за потребителския кредит. Настоящият договор бил сключен по инициатива на Кредитополучателя и съгласно Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние. Съгласно чл. 2 от Договора Кредиторът бил длъжен да предостави на Кредитополучателя еднократно и в пълен размер уговорената главница по кредита чрез системата на ePay.bg. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Договора кредитополучателят бил длъжен да върне главницата и да заплати лихвите по кредита в срок до 02.11.2023 г. на вноски съгласно погасителния план по чл. 11, ал. 2 от настоящия договор. Съгласно чл. 4, ал. 3 от Договора в срок до края на следващия ден от сключване на настоящия договор, Кредитополучателят бил длъжен да предостави на Кредитора гаранция по кредита съгласно реда и условията, предвидени в общите условия по договора. Банковата гаранция или гаранцията, издадена от небанкова финансова институция, трябвало да бъде за сума в размер на 1848,00 лева със срок на валидност до 03.11.2023 г. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Договора, в случай че Кредитополучателят не представи на Кредитора гаранция по кредита по чл. 4, ал. 3 от този договор в установения срок и съгласно реда и условията предвидени в общите условия по договора, той дължи на неустойка в размер на 1200,00 лв. Съгласно чл. 6, ал. 2 от Договора неустойката се начислявала на месец, считано от изтичането на срока по чл. 4, ал. 3. Съгласно чл. 6, ал. 5 от Договора начислената неустойка се заплащала заедно със следващата погасителна вноска по кредита съобразно уговорения погасителен план. Съгласно чл. 11, ал. 1 от Договора Кредитополучателят се задължавал да заплаща на Кредитора като възнаграждение годишна лихва в размер на 40.39 % от главницата по кредита. В чл. 11, ал. 2 от Договора бил представен погасителният план към Договора. Съгласно чл. 11, ал. 3 от Договора чистата стойност на кредита (подлежащата на получаване главница по кредита) била в размер на 1500,00 лв. Съгласно чл. 11, ал. 4 от Договора годишният процент на разходите по кредита бил в размер на 48.77 % от заетата сума. Съгласно чл. 11, ал. 5 от Договора общата сума, дължима от Кредитополучателя по настоящия договор, била в размер на 1848,00 лв. Съгласно чл. 11, ал. 7 от Договора лихвата по кредита на ден била в размер на 1/360 от годишния лихвен процент. Съгласно чл. 11, ал. 8 от Договора разходите по заема, посочени в ал. 1 - 5 от този член, не могат да бъдат променяни, освен с изричното писмено съгласие на страните.

Поддържа се в исковата молба, че за обезпечаване на така сключения договор за потребителски кредит ищцата сключила и договор за предоставяне на гаранция № 1449308803 от *****, с втория ответник "Кредит Гарант БГ" ООД. Съгласно чл. 1 от Договора за гаранция, Наредителят възлагал, а Гарантът се съгласявал да издаде гаранция в полза на „НЕТКРЕДИТ“ ООД - „Бенефициер“, за сума в размер на 1 848,00 лева, с цел гарантиране изпълнение на паричните задължение по Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г. Съгласно чл. 1, ал. 2 от Договора за гаранция Наредителят дължи на Гаранта възнаграждение за издаване на гаранцията в размер на 95 лева на месец. Съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за гаранция условията по гаранцията били както следва: Бенефициер: „НЕТКРЕДИТ“ ООД; Сума на гаранцията: 1 140 лева; Срок на валидност: до

03.11.2023 г.; Вид на гаранцията: за плащане (за изпълнение на парични задължения); Условия за плащане по гаранцията: След получаване на надлежно подписано от Бенефициера искане, в което декларира, че Наредителят не е изпълнил своевременно някое от паричните си задължения по Договора или не го е изпълнил изцяло. Съгласно чл. 3 от Договора за гаранция срокът на договора бил до 03.11.2023 г. Съгласно чл. 4, ал. 2 от Договора за гаранция дължимото възнаграждение за издаване на гаранцията по чл. 1, ал. 2 се изплащало заедно с погасителните вноски по Договора за потребителски кредит, съобразно с уговорения в Договора за кредит погасителен план. Съгласно чл. 4, ал. 4 от Договора за гаранция, дължимото възнаграждение за издаване на гаранцията, както и всички други плащания по този договор, дължими от Наредителя на Гаранта, се заплащали по някоя от следните банкови сметки с изброени IBAN-и или като Наредителят преведе дължимата сума по сметка на Бенефициента „НЕТКРЕДИТ“ ООД и избран от него офис на Изипей АД и за основание да посочи своето ЕГН.

Към момента на депозиране на исковата молба, ищцата заплатила по процесния договор за кредит общо сумата от 300 лева.

По отношение на иска спрямо ответника „Неткредит“ ООД е изложено в исковата молба, че сключеният между страните договор за потребителски кредит № 202211010440100059 е недействителен на основание чл.22, вр. чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК поради това, че в договора не било посочено кои точно разходи формират ГПР. Записването в кредитния договор на размер на ГПР, който не бил реално прилагания в отношенията между страните представлявал "заблуждаваща търговска практика" по смисъла на чл. 68 д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗЗП, както било и в настоящия случай. Така, според чл. 19, ал. 1 ЗПК, ГПР изразявал общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислявал по специална формула, като спазването на това изчисление давало информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следвало по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая, посочването само с цифрово изражение на процента ГПР не било достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл. 11, т. 10 ЗПК била на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Поради това в договора трябвало да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които били отчетени при формиране на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една клауза и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невключена в ГПР, противоречала на изискването за яснота, въведено с чл. 11,

ал. 1, т. 10 ЗПК. Тази неточност в посочването на размера на разходите поставяла потребителя в положение да не знае колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита, което ще се дължи и в това именно се състояла недействителността в случая, като неспазено изискване на посоченото законово основание. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР представлявало невярна информация и следвало да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68 г, ал. 4 ЗЗП, във връзка с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвеждала потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и не му позволявала да прецени реалните икономически последици от сключването на договора., както вече отбелязано по-горе.

На следващо място, видно било от уговорките в договора между страните и тези в договора за поръчителство, че между двата договора била налице такава тясна корелация и взаимозависимост, че сключването на акцесорния договор за предоставяне на поръчителство на практика се явявал част от сключването на договора за потребителски кредит, т. е. те следвало да се разглеждат като едно цяло /договорът за потребителски кредит не можел да бъде сключен без да е обезпечен, тъй като била налице договорна обвързаност и между кредитора и поръчителя, с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението по поръчителството, наред с това по основното задължение по кредита, и то с възможност дължимото възнаграждение да се преведе на кредитодателя по негова сметка (чл. 4, ал. 4 от Договора за гаранция). Това, както и съотношението на дължимото по договора за предоставяне на поръчителство възнаграждение и размерът на задължението, за което ищецът се съгласявал да поръчителства, без да има правото на свободен избор за това, давали основание да се приеме, че договорът е сключен в нарушение на добрите нрави и конкретно на принципите на добросъвестността, справедливостта и еквивалентността на насрещните престации. Ето защо възнаграждението на поръчителя следвало да бъде включено в ГПР и в погасителния план, нещо което не било извършено. Доколкото в чл. 19, ал. 1 ЗПК било предвидено, че годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, то със сключването на договора за поръчителство, кредиторът предвидил възнаграждение за поръчителство, което по своята същност представлявало разход, пряко свързан с договора за потребителски кредит и невключването на това възнаграждение в общите разходи по кредита представлявало заобикаляне на забраната на чл. 19, ал. 2 ЗПК. Поради което и договорът на това основание следвало да се счита нищожен. В заключение се сочи, че в процесния договор било нарушено изискването на закона за точно и ясно посочване на ГПР и неговите компоненти, доколкото никъде не било посочено кои разходи формират ГПР. Същото непосочване представлявало нарушение на чл. 22 във вр. с чл. 11 ал. 1, т. 10 ЗПК.

Следващ довод, който излага ищцата в исковата си молба е, свързан с основателността на претенцията му е, че възнаграждението за гарант/поръчител не било включено като разход в ГПР и потребителят нямал възможност да откаже предоставянето на подобна гаранция, защото последното било задължително условие за получаване на

кредита. Ищцата в случая нямала имала възможност да сключи договора за кредит, без да се съгласи по договора да има поръчител, без в противен случай да дължи (нищожната) неустойка при непредоставяне на обезпечение съгласно чл. 6, ал. 1 от Договора, поради което възнаграждението на поръчителя по договора за поръчителство трябвало да бъде включено в определянето на ГПР по кредита като разход по договор за допълнителна услуга, която била пряко свързан с договора за кредит и била задължително условие за получаването на кредита. Според константната и безпротиворечива съдебна практика, когато не се включи възнаграждението на поръчителя (различни фирми за бързи кредити използват различни наименования за означаване на едно и също явление: такса гарант, възнаграждение за поръчителя и пр.), в ГПР било налице неправилно посочване на ГПР, което водело до недействителност на договора за потребителски кредит на основание чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК във вр. с чл. 22 ЗПК във връзка с чл. 26, ал.1 ЗЗД. В заключение, възнаграждението на поръчителя представлявало скрита комисионна за кредитодателя която следвало да бъде включена в погасителния план и ГПР, което не било извършено, поради което нарушен е чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК. В тежест на доказване на ответното дружество било да докаже, че ищецът е могъл да избира и е направил собствена преценка. Разписаните клаузи, че той го е направил по собствена преценка били недопустими според практиката на СЕС, защото размествали доказателствената тежест и правели почти невъзможно упражняването на потребителските права. Според чл. 143, т. 19 ЗЗП, неравноправна клауза бил тази, която ограничава необосновано средствата за доказване, с които потребителят разполага, или му налага тежестта на доказване, която съгласно приложимото право би трябвало да бъде за сметка на другата страна по договора. В заключение - типовите клаузи от ОУ и договора не можело да докажат, че сключеният договор за поръчителство не е бил задължително условие. В тежест на ответника било да докаже това обстоятелство.

По отношение на евентуалния иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД, във вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД за прогласяване на недействителна на клаузата на чл. 11, ал. 1 от Договора, регламентираща възнаградителната лихва по договора се поддържа от ищцата, че така уговорен, размерът на възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави. Действително към датата на уговаряне размера на лихвата, нямало императивни разпоредби, които да определят максималния размер на възнаградителната лихва, но това не означавало, че свободата на договаряне не била ограничена и то при положение, че се касае за потребителски договор, при който потребителят е по-слабата икономически страна, поради което се ползвал със засилена защита от ЗЗП и ЗПК. В правната доктрина и съдебната практика се приемало, че накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД е налице, когато се нарушава правен принцип, изрично формулиран или проведен чрез създаване на конкретни други разпоредби. Такъв основен принцип бил добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и принципа на справедливостта, били да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Налице била трайно установена практика на ВКС и други съдилища, според която съглашение за плащане на възнаградителна лихва е действително, ако тя не надвишава тройния размер на

законната лихва. След справка в електронната страница на БНБ се установявало, че към датата на сключване на договора - ***** г., основният лихвен процент бил 0.59 %, от което следвало, че размерът на законната лихва бил 10.59 %, т. е. уговореният в договора за потребителски кредит годишен лихвен процент надвишавал три пъти законната лихва. В настоящия случай договорената между страните лихва в размер на 40.39 % годишно надхвърлял повече от 3 пъти законната, което било в нарушение на добрите нрави, тъй като надвишавал трикратния размер на законната лихва. Поради тази причина клаузата на чл. 11, ал. 1 от Договора, която уреждала възнаградителната лихва по договора, накърнявала равноправието между страните, противоречала на добрите нрави и била в разрез с принципа на добросъвестността при договаряне, с оглед което се явявала нищожна на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

Ищцата твърди, по отношение на иска с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД за прогласяване на нищожността на договора за поръчителство, сключен с „Кредит Гарант БГ“ ООД, че същият бил съглашение между кредитора и поръчителя, а длъжникът бил трето за това правоотношение лице, чиято воля не била правопораждащ елемент от фактическия състав, който следвало да се осъществи за валидното му възникване, / по арг. от чл. 138 ЗЗД/. Договорът бил едностранен, безвъзмезден и каузален, като правното основание за учредяването на поръчителство било кредиторът да бъде обезпечен срещу евентуалното неизпълнение на задълженията на длъжника по обезпеченото правоотношение. Законодателят уреждал договора за поръчителство като съглашение между кредитора и трето, различно от длъжника лице, отчитайки обстоятелството, че кредиторът има легитимен интерес в негова полза да бъде учредено лично обезпечение. Длъжникът нямал такъв защитен от закона интерес, поради което сключването на сделка между него и третото лице - поръчител била лишена от правно основание. В правната теория основанието на една сделка се схващало като типичната и непосредствената правна цел, която се преследвала с предоставяне на имуществена облага. Съществуването на основание се извеждало от вида и съдържанието на сделката. Типичната и непосредствена цел, която преследвали страните по процесния договор за предоставяне на поръчителство, била да бъдат обезпечени вземанията на кредитодателя. Когато длъжникът учредявал лично обезпечение, то не се осъществявала целта на договора за поръчителство и същият бил лишен от своето основание. Договорът за поръчителство бил уреден от диспозитивни правни норми, поради което страните можело да уговорят възмездност на поръчителството, като в тази хипотеза договорът се трансформирал в двустранен. Договарянето, че кредитополучателят ще заплати възнаграждение на поръчителя вместо кредитора противоречало на добрите нрави и внасяло неравноправие в кредитното правоотношение по смисъла на чл. 143, т. 1 ЗПК. Съгласно константната съдебна практика, противоречало на добрите нрави съглашение, при което престациите са явно нееквивалентни. Необходимо било да е налице значителна липса на еквивалентност на насрещните престации или вземането на едната страна да е в размер, който чувствително надвишава насрещната престация, като това несъответствие цели обогатяване, а не само възмездяване. Следвало да се посочи, че разпоредбата на чл. 26, ал. 1, предл. трето

(„противоречие с добрите нрави“) ЗЗД намирала приложение и при търговските сделки. По договор за поръчителство, сключен между длъжника и поръчителя, длъжникът не получавал никаква престация, поради което нарушаването на принципа на справедливост било още по-драстично. Поставянето на изискването за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречало на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК. От член 8, параграф 1 от Директива 2008/48 в светлината на съображение 28 ставало ясно, че преди сключването на договор за кредит кредиторът е длъжен да направи оценка на кредитоспособността на потребителя, като при необходимост това задължение може да включва да се направи справка в съответната база данни. Задължение за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди отпускане на кредита произтичало и от разпоредбата на чл. 16 ЗПК. В този смисъл в съображение 26 от Директивата се посочвало, че в условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те не процедират по този начин. Преддоговорното задължение на кредитора да направи оценка на кредитоспособността на кредитополучателя имало за цел да предпази потребителите от свръхзадлъжнялост и неплатежоспособност и допринасяло за постигането на целта на Директива 2008/48, която била да се осигури високо, адекватно и равностойно ниво на защита на интересите им. Предвид обстоятелството, че се касаело за отпускане на т. нар. "бързи кредити", при които потребителите се нуждаели спешно от финансови средства, изискването за осигуряване на обезпечение превръщало сключването на договора за предоставяне на поръчителство в задължително условие за получаването на кредита - аргумент от факта, че двата договора били сключени на една и съща дата по едно и също време. Подобно изискване противоречало на чл. 16 ЗПК и на Директива 2008/48 относно потребителските кредити, която забранявала безотговорното кредитиране, повишаващо опасността от неплатежоспособност и свръхзадлъжнялост на потребителите, защото специфичният профил на потребителите на бързи кредити бил лица с налична вече задлъжнялост, с неустановими или ниски доходи и с имуществена необезпеченост, които били изолирани от банковото кредитиране. Ако тези лица разполагали с възможност да осигурят обезпечения, включително чрез гарантиране на изпълнението от страна на трети лица, те щели да предпочетат банковото кредитиране, при което лихвените нива били значително по-ниски от тези, предлагани от небанковите финансови институции. При съпоставяне на размера на отпуснатия кредит и размера на възнаграждението на поръчителя нямало житейска логика едно лице да се съгласи да заплати възнаграждение на толкова висока цена, ако имало избор дали да се съгласи с обезпечението или да откаже. Поставянето на условие за усвояване на кредита чрез осигуряване на поръчителство с високо възнаграждение осъществявал фактическия състав на неравноправността и разкривал недобросъвестността на кредитодателя, тъй като ако последният постъпел справедливо и добросъвестно с кредитополучателя, потребителят не би се съгласил с клауза за толкова високо

възнаграждение при индивидуални преговори. Поради изложеното клауза или договор, който предвиждал, че се дължи възнаграждение за осигуряване на поръчител се намирал в пряко противоречие с целта на Директивата. На практика такава клауза прехвърляла риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и водела до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Вместо да се облекчава длъжникът в кредитирането, т.е. в получаването на кредита, неговото положение се утежнявало, защото чрез поръчителя той заплащал значително по-висока стойност на кредита. Положението на поръчителя, от друга страна, било изключително благоприятно, особено когато било свързано лице с Кредитополучателя, както било в случая. Поръчителят веднъж получавал възнаграждение, почти равно на стойността на главницата, и второ, ако той заплати дълга, ще му се дължи и заплатената част плюс неговото възнаграждение, което означавало, че поръчителят на практика се обогатява, поръчителствайки. Отделно от горното, в случай като настоящия, когато на длъжника се вменявало задължение да осигури възнаграждение за обезпечение, с което дългът му нараства, се получавал ефект на създаване на опасност от свръхзадължнялост на длъжника, т.к. размерът на задълженията се увеличавал. Съдът имал задължение да се придържа към Директивата при тълкуването на националния закон, като той следвало да се тълкува изцяло във връзка и с оглед целите на директивата. Възлагането на потребителя да заплаща задължения, които следвало да изпълнява кредитора били в изключителен интерес само на търговеца и във вреда на потребителя, като по-слабата страна в гражданския и търговския оборот, с което задължение той не би се съгласил, ако кредитодателят действа добросъвестно.

В заключение се сочи, че доколкото договорът за поръчителство бил акцесорен, то недействителността на главния договор за потребителски кредит водел до недействителност и на договора за поръчителство, поради липса на правно основание за неговото сключване.

По тези съображения се иска от съда да постанови решение, с което да бъде прогласена недействителността на Договор за потребителски кредит № 202211010440100059, сключен на ***** г. между Е. Л. К. в качеството ѝ на кредитополучател и „Неткредит“ ООД, в качеството му на кредитодател на основание чл. 22 ЗПК, във вр. с чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК, вр. чл. 26, ал.1, предложение първо ЗЗД, както и на Договор за поръчителство от *****., сключен между Е. Л. К. и „Кредит Гарант БГ“ ООД с предмет обезпечаване на задълженията по Договор за потребителски кредит № 202211010440100059, на основание чл.26 ал.1 и ал.2 ЗЗД.

С молба с вх. рег. № 11174/30.08.2023 г. е уточнен петитума на исковата молба като при условията на евентуалност се иска да бъде прогласена недействителността на клаузата на чл.11, ал.1 от Договор за потребителски кредит № 202211010440100059, регламентираща възнаградителната лихва по договора за потребителски кредит на основание чл.26, ал.1, предл.1 и 2, вр. чл.26, ал.4 ЗЗД.

Претендират се направените по делото разноси, вкл. и за адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДв./.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 ГПК са депозирани писмени отговори на искова молба от страна на двамата ответници, като всеки от тях оспорва предявените спрямо всеки един от тях установителни иски.

Ответникът „Неткредит“ ООД счита, че сключеният между страните Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г. не е недействителен, както и че възнаграждението следва да бъде включено в размера на ГПР и договорената лихва противоречи на добрите нрави. Двете правоотношения (по договор за кредит и договор за поръчителство) били между различни страни и с различен предмет, поради което не можело да се сподели разбирането на ищеца за идентичност на същите. Договорът за поръчителство не бил освен това задължително условие за сключване на договора за кредит.

Ответникът „Кредит Гарант БГ“ ООД също счита сключеният с ищцата договор за предоставяне на гаранция № 1449308803/***** за действителен. Предявява и насрещен иск по реда на чл.211, ал.1 ГПК срещу ищцата Е. Л. К., с правно основание чл. 79, ал.1 ЗЗД, както и при условията на евентуалност иск с правно основание чл.59, ал.1 ЗЗД.

Ищецът по насрещния иск - „Кредит Гарант БГ“ ООД, твърди, че на ***** г. между „Неткредит“ ООД и Е. Л. К. е бил сключен договор за потребителски кредит № 202211010440100059, по силата на който финансовата институция предоставила на потребителя заемната сума в размер на 1 500,00 лева, при договорен годишен процент на разходите в размер на 40.39% и годишен лихвен процент в размер на 48.77%. Договорено било между страните кредитът да бъде погасен на 12 месечни равни вноски. На ***** между „Кредит Гарант БГ“ ООД и Е. К. бил сключен и процесния договор за гаранция № 1449308803/***** . По силата на договора за гаранция ищецът по насрещния иск се задължил да гарантира изпълнение на паричните задължения на ответницата по този иск по договор за кредит № 202211010440100059, сключен с „Неткредит“ ООД до размера на сумата от 1848,00 лева, за което била издадена гаранция № 1106fe38-e02f-7fa813f6b01e. Във връзка със сключения договор за гаранция „Кредит гарант БГ“ ООД получило към 31.07.2023 г. сумата в размер на 475,00 лева - възнаграждение по чл. 1, ал. 2 от договора за гаранция. Тъй като ответницата по насрещния иск преустановила погасяването на кредитното задължение към „Неткредит“ ООД, на 31.07.2023 г., „Кредит Гарант БГ“ ООД получило искане за плащане по смисъла на чл. 11 от договора за гаранция, с което кредиторът поискал от „Кредит Гарант БГ“ ООД заплащането на сума в размер на 1087,51 лева представляващи просрочени задължения по Договор за потребителски кредит № 202211010440100059, от която сума: 987.88 лева - за погасяване на главница; 99.63 лева - за погасяване на договорна възнаградителна лихва. На 11.08.2023 г. и на основание сключения договор за гаранция № 1449308803/***** . „Кредит Гарант БГ“ ООД заплатило на „Неткредит“ ООД претендираната сума в размер на 1087,51 лева посредством банков превод по смета с IBAN BG 80 UBBS 8002 1020 4578 30. Ищецът по насрещния иск признава, че на 19.09.2023 г. е получил уведомление от „Неткредит“ ООД, че Е. К. е направила две плащания за погасяване на задължението, а именно: на 08.08.2023 г.- 135.00 лева и на 08.09.2023 г. - 139.50 лева. На основание чл. 13 от договора за гаранция страните постигнали

съгласие, че при извършване на плащане по гаранцията възниква задължение за Е. К. към „Кредит Гарант БГ“ ООД за заплащане на размера на сумата, изплатена от гаранта на бенефициера „Неткредит“ ООД до 7 дни след датата на възникване на задължението (датата на извършването на плащането по гаранцията - 11.08.2023 година). На 28.09.2023 г. и на основание чл. 6, т. 2 на декларираната от Е. К. в договора за гаранция електронна поща ***** било изпратено уведомление относно постъпилото на 11.08.2023 г. в „Кредит Гарант БГ“ ООД искане от страна на „Неткредит“ ООД за изплащане на сума по издадената гаранция, като Е. К. била уведомена за размера на заплатената сума и датата на извършване на превода. Съгласно чл. 16 от договора за гаранция всички съобщения между страните, свързани с изпълнението на договора за гаранция се правят в писмена форма на траен носител и се смятат за правилно адресирани, ако са изпратени на електронната поща на страните, посочени в договора. Дружеството прави и нарочно изявление, че с връчването на отговора, в който е обективиран и насрещния иск уведомява Е. К. за фактите и обстоятелствата, посочени в горесцитираното писмо от 28.09.2023 година.

Предвид гореизложеното се иска от съда да бъдат отхвърлени първоначално предявения от Е. К. установителен иск, както и да бъде уважена насрещната искова претенция, като бъде осъдена ответницата по насрещния иск да заплати на ищеца по този иск сумата в размер на 813,01 лева, формирана след като от общият размер на преведената по сметка на „Неткредит“ ООД сума от 1087,51 лева са приспаднати постъпилите погашения в размер на 274,50 лева.

При условията на евентуалност и в случай че договор за гаранция № 1449308803/***** бъде обявен за недействителен, ищецът по насрещния иск претендира осъждането на ответницата по насрещния иск да заплати сумата в размер на 338,01 лева, с която последната се е обогатила неоснователно за сметка на дружеството, ведно с обезщетение за забава, считано от датата на депозиране на насрещната искова молба в съда – 02.10.2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

Претендират се направените по делото разноски.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран писмен отговор на насрещната искова молба от ответницата по насрещния иск и ищца по първоначалния такъв, в който същата оспорва предявеният насрещен иск. Изцяло се поддържат изложените в исковата молба твърдения относно нищожността на процесния Договор за гаранция и на Договора за потребителски кредит. С оглед на това, потребителят не дължал други суми извън главницата по процесния Договор. Това означава, че ищцата не дължала на ответното Дружество възнаградителни лихви, нито лихви за забава, тъй като последните не следвало да бъдат заплащани на основание чл. 23 ЗПК. С оглед на това предявеният насрещен иск за възнаградителна лихва бил неоснователен. По отношение на насрещния иск в частта относно главницата, следвало да се вземе предвид задължителната практика на Съда на Европейския съюз, обективирана в решение по дело C-520/21, която не допускала при осъждане на потребители за заплащане на главници по потребителски кредити същите да бъдат осъдени да заплатят и законната лихва забава върху главницата от датата на подаване

на насрещния иск до окончателното заплащане на сумата.

Прави се възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение и се иска присъждане на минимално адвокатско възнаграждение с включен ДДС и по този иск.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235 ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и от приетите по делото писмени доказателства - Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г., Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация по потребителски кредити се установява, че на ***** г. между Е. Л. К. и „Неткредит“ ООД е сключен процесния договор за потребителски кредит, по силата на който на ищцата е предоставен паричен заем в размер на сумата от 1500 лв., със срок на заема 12 месеца, платим на 12 месечни вноски съгласно погасителен план, инкорпориран в договора (чл.11, ал.2) с първа падежна дата 02.12.2022 г. и последна падежна дата – 02.11.2023 г., при ГЛП – 40.39 % и посочен ГПР от 48.77 %. Посочено е, че общо дължимата сума по кредита е в размер на 1848,00 лв. – чл.11, ал.4. Съгласно чл. 4, ал. 3, в срок до края на следващия ден от сключване на договора, Кредитополучателят е длъжен да предостави на Кредитора гаранция по кредита съгласно реда и условията, предвидени в общите условия по договора. Банковата гаранция или гаранцията, издадена от небанкова финансова институция, трябва да бъде за сума в размер на 1848,00 лева със срок на валидност до 03.11.2023 г.

С определение № 43 от 11.01.2024 г. е обявено за ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че на същата дата - *****., между ищцата Е. Л. К. и втория ответник - „Кредит Гарант БГ“ ООД, е сключен договор за предоставяне на гаранция № 1449308803/*****., както и че възнаграждението на гаранта в размер на 1140 лева, не е включено в размера на ГПР. Посочения договор, както и Общи условия, приложими към договорите за предоставяне на гаранция на „Кредит Гарант“ БГ ООД, гаранция за плащане № 1106fe38-e02f-7fa813f6b01e от *****. имат описаното в исковата молба и в отговора на първоначалната искова молба от „Кредит Гарант“ БГ ООД съдържание и затова същото не следва да се възпроизвежда отново.

Установява се, на следващо място, от представените от ответника „Кредит Гарант“ БГ ООД сметка № 95-20230731/11.08.2023 г. за начислена и платена сума с банков превод за предявени кредити по опис, платежно нареждане от 11.08.2023 г. за сумата от 81 188,97 лева с наредител „Кредит Гарант БГ“ ООД и получател „Неткредит“ ООД и Уведомление до ищцата Е. Л. К., изпратено от „Кредит Гарант БГ“ ООД на 28.09.2023 г., както и от искане за плащане от „Неткредит“ ООД до „Кредит Гарант БГ“ ООД от 31.07.2023 г., че на 11.08.2023 г. ответникът „Кредит Гарант“ БГ ООД е превел на ответника „Неткредит“ ООД сумата от 1087,51 лева, представляващи просрочени задължения по Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г., от които 987,88 лева за погасяване на главница и 99,63 лева – договорна, възнаградителна лихва.

За погасяване на задълженията си по процесния договор за потребителски кредит ищцата е представила по делото Разписка №0500018858263665/31.05.2023 г. за сумата от 150 лева; Разписка №0500018929553532/08.06.2023 г. за сумата от 150 лева; Разписка №0500020167069312/26.10.2023 г. за сумата от 149,00 лева; Разписка №0500020014962354/10.10.2023 г. за сумата от 144,20 лева; Разписка №0500019443289306/08.08.2023 г. за сумата от 135,00 лева; Разписка №0500019726479574/08.09.2023 г. за сумата от 139,50 лева; Разписка №05000119192194301/10.07.2023 г. за сумата от 130,51 лева; Разписка №0500020341723735/15.11.2023 г. за сумата от 101,80 лева и Разписка №0500020275260928/08.11.2023 г.

От заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено, се установява, че сумата по договорната лихва е изчислена при ГПР от 40,39 % и размерът ѝ не се различава от заложения по договора. Вещото лице и изчислило, че ако към общите разходи по кредита, които потребителят ще заплати се включи и разхода за възнаграждение за гаранция по чл.4 ал.3 от Договора, ГПР възлиза на 317.89 % или годишният процент на разходите би нараснал с 268.93 %. Съгласно заключението, постъпилите от ищцата плащания в периода от 01.12.2022 г. до 10.07.2022 г. вкл. по Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г. възлизат на 1203,51 лева, а след обявяване на предсрочната изискуемост по него – още 1069,50 лева в периода 08.08.2023 г. до 15.11.2023 г. или обобщено на сумата в размер на 2273,01 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са при условията на първоначално пасивно субективно и последващо обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл.26, ал.1 и ал.2 ЗЗД, вр. чл.22 ЗПК, вр. чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, за провъзгласяване недействителността на сключени между страните Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г. и договор за предоставяне на гаранция № 1449308803/*****, както и насрещен иск с правно основание чл.211, ал.1 ГПК вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, които са процесуално допустими.

Разгледани по същество, първоначално заявените претенции са изцяло изцяло основателни, а насрещният иск – неоснователен, като съображенията за това са следните:

Както бе посочено по-горе, съдът намира за безспорно установено, че между ищцата по първоначалния иск и ответника „Неткредит“ ООД е сключен Договор за потребителски кредит № 202211010440100059 от ***** г., при посочен в договора годишен процент на разходите /ГПР/ от 48,96 %. Като условие за отпускане на кредита е предвидено неговото обезпечаване - чл. 4, ал. 3 от Договора. В изпълнение на това задължение между ищцата и ответника „Кредит Гарант БГ“ ООД – ищец по насрещния иск е сключен договор за предоставяне на гаранция № 1449308803 от *****, по силата на който ищцата е поела задължение за заплащане на сумата от по 95 лева месечно, като общата сума по

обезпечителния договор възлиза на 1140 лева, а главницата по кредита е в размер на 1500 лева.

Настоящият съдебен състав счита, че договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК. Нарушена е разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, според която договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин, като неспазването на това изискване е скрепено с недействителност на договора за кредит. Според чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В случая потребителят е поел задължение за заплащане на възнаграждение за гаранция, което съществено е оскъпило ползвания от него паричен ресурс. Същото по своето естество представлява скрита възнаградителна лихва, водеща до неоправдано от гледище на закона обогатяване за заемодателя. Потребителят е поставен в неравностойно положение с оглед невъзможността да влияе на клаузите на договора. Предвидените в него допълнителни плащания заобикалят изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК относно максималния размер на годишния процент на разходите. Преследваната от законодателя цел е потребителят да не бъде поставен в положение, при което договорът се явява свръх обременителен за него, като разпоредбата е императивна, в защита на обществен интерес. Въведеното законодателно ограничение е базирано на това, че потребителят е икономически по-слабата страна, която не може да влияе на съдържанието и клаузите от договора. Ето защо и спрямо потребител не може да бъде договорена клауза, която предвижда, че разходите по кредита, включващи търговската печалба плюс всички останали разходи ще надвишат 50 процента на годишна от база от стойността на кредита. Следва да се изтъкне, че дори и годишният процент на разходите да е съобразен с изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК, след като в ГПР не фигурира разход, който е следвало да бъде включен, е нарушена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. В случая, от заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че действителният размер на ГПР надхвърля многократно законоустановения минимум от 50 %, а именно, ако към общите разходи по кредита, които потребителят ще заплати се включи и разхода за възнаграждение за гаранция по чл. 4 ал. 3 от Договора, ГПР възлиза на 317.89 %, което само по себе си води и до недействителност на договора.

Недействителността по чл. 22 ЗПК е автономно правно понятие, уредено със специални законови разпоредби. Правна последица от нея е, че се дължи размерът на непогасената главница, т.е. тя не води до ликвидиране на всички права и задължения по сключения договор и не е приравнена по последици на нищожността на правните сделки. Договорът за кредит продължава да обвързва страните що се касае до задължението за

връщане на дадената в заем/кредит сума. Потребителската защита е насочена към ограничаване на възможността за недобросъвестно генериране търговска печалба, а не към ликвидиране на главното задължение за връщане на главницата по кредита.

На следващо място, според настоящия съдебен състав и сключеният между ищцата и „Кредит Гарант БГ“ ООД Договор за предоставяне на гаранция № 1449308803 от ***** също е недействителен поради противоречието му с добрите нрави - чл. 26, ал.1, предл. 3 ЗЗД. В разглежданата хипотеза обосновано може да се предположи, че ищецът-потребител е бил поставен в положение, при което отпускането на кредит е поставено в зависимост от сключването на възмезден обезпечителен договор с икономически свързано със заемотателя лице, посочено от самия него. Договорът за предоставяне на гаранция е сключен, в деня на отпускане на кредита, с юридическо лице-търговец, което по занятие сключва възмездни обезпечителни сделки, с които обезпечава чужда гражданска отговорност, запазвайки си правото на регрес спрямо длъжника. В случая договореното в полза на гаранта възнаграждение, всъщност представлява скрита възнаградителна лихва по договора за кредит. Договорът за предоставяне на гаранция е нищожен, поради накърняване на добрите нрави. Този договор е лишен от правна основа, тъй като само привидно преследва легитимни цели. С него едната страна поема само задължения, срещу които не стоят права, тъй като рискът от неплатежоспособността на длъжника е за самия него. Единствена правна последица е нарастване в размера на общото задължение и разходите по кредита, без оглед изправността на длъжника. Така в разрез с нормите на добросъвестността, е установено допълнително възнаграждение в полза на заемотателя, под формата на скрит разход по кредита. С решение № 165/02.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 1777/2015 г., I т. о., ТК е разяснено, че добросъвестността, по принцип се свързва с общоприетите правила за нравственост на поведението при осъществяване на търговските практики, произтичащи от законите, обичая и морала, установен в даден етап от развитието на човешкото общество, което е формирало конкретните етични норми при изпълнение на задълженията и упражняване на правата на членовете на общност. Нищожност поради противоречие с добрите нрави е налице и при съществена нееквивалентност на престациите, каквато съдът приема, че е налице в случая.

Ето защо и предвид констатираните от съда нарушения на разпоредбите на чл. 11, ал. 1 т.10 ЗПК, следва да се приеме, че договорът за потребителски кредит и свързаният с него договор за предоставяне на гаранция са недействителни, нищожни и без да се обсъждат останалите несъответствия между формулираните клаузи и разпоредбите на ЗПК.

С оглед всичко изложеното, съдът намира, че предявените първоначални иски са основателни и като такива, следва да бъдат уважени.

Във връзка с предявените насрещни иски по чл.211, ал.1, във вр. с чл.79, ал.1, вр. чл.240, ал. 1 и ал.2 ЗЗД, вр. чл.9 ЗПК, настоящият съдебен състав намира, че основателността им е обусловена от разглеждане на възражението на ответника по тях за недействителност на договора на основание чл. 22 ЗПК. Доколкото се касае за правоотношение произтичащо от договор за потребителски кредит следва да се извърши

преценка на съдържанието му за съответствие с разпоредбите на ЗПК.

По изложените по-горе съображения следва да се приеме, че при сключването на договора за потребителски кредит № 202211010440100059 от ***** г. и на договора за предоставяне на гаранция № 1449308803 от ***** е бил нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, последица от недействителността е връщане само на чистата стойност по кредита от потребителя, без лихви или други разходи. Тъй като се установява от кредитираното заключение по назначената съдебно-счетоводна експертиза, че заемателят и ответник по насрещния иск Е. Л. К. е заплатила сумата в общ размер на 2273,01 лева, т.е. че погасила както пълния размер на главницата по договора за потребителски кредит, така и договорната лихва, макар такава да не се дължи по изложените съображения, а и част от възнаграждението за гаранта, то следва извод, че за ответницата по насрещния иск не е възникнало задължение за заплащане на претендираната от ищеца по този иск сума от 813,01 лева, респ. на сумата от 338,01 лева, доколкото последната е установена с недействителни клаузи, на основание нищожни съглашения и не може да се приеме, че с нея тя се е обогатила неоснователно.

Следователно насрещният иск е неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и тъй като ищцата по първоначалните искове и ответник по насрещния иск на „Кредит Гарант БГ“ ООД е била освободена от заплащането на държавни такси и разноски по делото, ответникът „Неткредит“ ООД следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС – Хасково, държавна такса и разноски на основание чл.78 ал.6 ГПК в размер общо на 185,00 лева, от които 60,00 лева за държавна такса и 125,00 лева за възнаграждение за вещо лице както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист, а ответникът „Кредит Гарант БГ“ ООД следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС – Хасково, държавна такса и разноски на основание чл.78 ал.6 ГПК в размер общо на 175,00 лева, от които 50,00 лева за държавна такса и 125,00 лева за възнаграждение за вещо лице както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Ответникът „Неткредит“ ООД, следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищцата адв. А. Д., член на САК сумата от 540,00 лева с включен ДДС, представляваща възнаграждение за осъщественото от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено според размера на иска и по правилата на чл.38 ал.2, вр. ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДв./, вр. чл.7 ал.2 т.2 и § 2а от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответникът „Кредит Гарант БГ“ ООД, следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищцата адв. А. Д., член на САК сумата от общо 976,80 лева с включен ДДС, представляваща възнаграждение за осъщественото от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, вкл. във връзка със защитата по насрещния иск, определено според размера на исковете и по правилата на чл.38 ал.2, вр. ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДв./, вр. чл.7 ал.2 т. 1 и т.2 и § 2а от Наредба №

1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, в отношенията между Е. Л. К., ЕГН *****, с адрес: гр.*****, чрез адв. А. Д., член на САК, личен № *****, съдебен адрес: гр.***** и „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър) № 3, ет.10, че сключеният между тях Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г. е недействителен на основание чл.26 ал.1 ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11 ал.1 т.10 ЗПК.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, в отношенията между Е. Л. К., ЕГН *****, с адрес: гр.*****, чрез адв. А. Д., член на САК, личен № *****, съдебен адрес: гр.***** и „Кредит Гарант БГ“ ООД, ЕИК 203107568, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар Станчев“ № 3, ет.11, че сключеният между тях Договор за предоставяне на гаранция № 1449308803/***** е нищожен на основание чл.26 ал.1 предл.3 ЗЗД.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Кредит Гарант БГ“ ООД, ЕИК 203107568, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар Станчев“ № 3, ет.11 против Е. Л. К., ЕГН *****, с адрес: гр.*****, чрез адв. А. Д., член на САК, личен № *****, съдебен адрес: гр.*****, иск за заплащане на сумата от 813,01 лева, формирана след като от общият размер на преведената по сметка на от „Кредит Гарант БГ“ ООД на „Неткредит“ ООД сума от 1087,51 лева по Договор за потребителски кредит № 202211010440100059/***** г. и Договор за предоставяне на гаранция № 1449308803/***** са приспаднат постъпилите погашения в размер на 274,50 лева, както и искът за заплащане на сумата от 338,01 лева, с която Е. Л. К. се е обогатила неоснователно за сметка на „Кредит Гарант БГ“ ООД, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на депозиране на насрещната искова молба в съда – 13.10.2023 г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър) № 3, ет.10, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на държавата по сметка на Районен съд – Хасково сумата от 185,00 лева, представляваща дължима държавна такса и разноски по делото, както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за нейното събиране.

ОСЪЖДА „Кредит Гарант БГ“ ООД, ЕИК 203107568, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул.“Лъчезар Станчев“ № 3, ет.11, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на държавата по сметка на Районен съд – Хасково сумата от 175,00 лева, представляваща дължима държавна такса и разноски по делото, както и сумата

от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за нейното събиране.

ОСЪЖДА „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул. „Лъчезар Станчев“ (Литекс Тауър) № 3, ет. 10, да заплати на адв. А. Д., член на САК, личен № *****, адрес на кантората: гр. *****, сумата от 540,00 лева, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение по делото.

ОСЪЖДА „Кредит Гарант БГ“ ООД, ЕИК 203107568, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Изгрев, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 11, да заплати на адв. А. Д., член на САК, личен № *****, адрес на кантората: гр. *****, сумата от 976,80 лева, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М.Б.